

“Stichting Naar School in Haiti”

Kenscoff, 10 juli 2000

Beste kinderen, Meneer, Mevrouw,

Tot mijn spijt moet ik u schrijven dat de helft van de bedankbrieven (300) spoorloos verdwenen zijn. Ilse, een vriendin vloog begin juni via de Dominicaanse Republiek naar Nederland. Een van haar koffers met oa. de brieven is niet aangekomen. Vandaar dat u niets gehoord heeft. Het is heel vervelend, maar dit komt in dit soort landen jammer genoeg voor.

U kunt teleurgesteld zijn omdat u niets gehoord heeft, maar dan weet u nu de reden. Gelukkig staan alle gegevens van wat ik aan wie geschreven heb in mijn computer. Het was een hele klus, mede omdat er zo weinig elektra is in Haiti. Enkele dagen ben ik naar de stad gegaan om in een Hybercafe gebruik te maken van de elektriciteit.

Hierbij stuur ik u de bedankbrief van 22 mei en de gegevens over lezingen in september.

Een vriendelijke groet vanuit Haiti!

Kenscoff, 22 mei 2000.

Beste Kinderen, Meneer, Mevrouw,

Vanuit Haiti wil ik u heel hartelijk bedanken voor uw financiële bijdrage of hulp op een andere manier! Het is fantastisch dat u mij ondersteunt in mijn werk, zodat ik voor “mijn” elf kinderen kan zorgen en vier en twintig kinderen naar school kan laten gaan.

De grote lijn thuis en op school gaat goed. De kinderen krijgen op school eenmaal en thuis drie maal per dag een gezonde maaltijd en drinken een glas melk, enkele dagen per week krijgen zij fruit. Op dit moment zijn er veel mango's. Ik kan er 10 kopen voor f 2,-, dus dat is genieten voor de kinderen.

Op school wordt er hard gewerkt. Mariane, de onderwijzeres doet enorm haar best. Sommige kinderen gaan met sprongen vooruit, anderen zijn trager. Doordat veel kinderen zolang ondervoed waren en veel te laat naar school zijn gegaan, gaat dat anders dan in Nederland. Mariane kan de kinderen boeien, zij kan van nature orde houden. Dat is erg prettig. Zij heeft haar handen vol aan haar klas.

Het blijft vreemd om te zien dat een groot meisje van 14 jaar samen in de klas zit met Sandra van 7 jaar, zij doen hetzelfde werk van groep drie. Marie-Ange was nog nooit naar school geweest. In Haiti kan je niet kijken naar de leeftijd en dan weten in welke groep het kind zit. Kinderen tussen 15 en 20 jaar zitten veel al op de lagere school.

Graag wil ik u enkele voorvallen schrijven, dan kan u zich een voorstelling maken van hoe het hier is.

Van de week was ik luiers aan het nummeren. Marie Therese, 39 jaar zat erbij en zei opeens heel trots dat ik nummer 31 opschreef. Heel even voelde ik verbazing, maar direkt begreep ik dat zij nooit naar school is geweest, dus zij wilde laten weten dat zij cijfers kon lezen. Zij was heel erg trots op zichzelf. Zulke dingen gebeuren in Haiti. Wat voor ons zo normaal is, je denkt er geen eens bij na, dat is hier bijzonder.

Met Davius heb ik gesproken over zijn toekomst. Davius is 20 jaar en woont sinds september '99 bij ons in huis. Zijn vader en stiefmoeder hadden hem op straat gezet en dat is in Haiti letterlijk op straat. Toen hij kwam vragen of hij bij ons mocht wonen, dacht ik dat hij 14 jaar oud was. Het was zo'n jongetje. Ik

wist niet goed wat ik moest doen, maar hem de straat opsturen zonder iets dat kon ik niet. Ik kende hem namelijk al. Hij was een vriend van Jean-Robert en had mij in de eerste maanden vaak broccoli gegeven of verkocht. Dus ik zei hem dat hij een paar dagen mocht logeren en dat ik daarna een beslissing zou nemen. Hij bleek gewoon bij ons te horen. Hij werd een steun in huis, een hulp bij de baby's in noodgevallen, hulp bij het laten plassen in de nacht van vier kinderen, hulp bij het repareren van dingen. Kortom ik ben erg blij dat hij bij ons woont. Op een avond spraken wij over wat de kinderen zoal meegemaakt hadden. Hij vertelde ons dat hij op 8 jarige leeftijd verlamd is geraakt, dat zijn moeder een jaar later is overleden. Zijn vader kwam met een nieuwe vrouw thuis en er kwamen drie broertjes bij. Davius is 4 jaar verlamd gebleven. Hij werd slecht behandeld door zijn stiefmoeder. Zijn vader kon alle zorg niet aan en deed wat deze vrouw wilde. Gelukkig is hij met Davius naar een dokter gegaan, die hem heeft kunnen genezen. Davius deed me voor hoe hij al die jaren met dubbel gevouwen benen heeft gezeten en hoe hij weer heeft leren lopen. Toen hij bijna 15 jaar oud was is hij voor het eerst naar school gegaan. Hij miste zijn eigen moeder enorm en was heel erg blij dat hij weer kon lopen en bij mij mocht wonen. Nu begrijp ik dat hij zo'n jongetje leek toen hij nog geen jaar geleden bij ons kwam. Davius is nu een gewone gezonde knaap.

Doordat hij sinds september geen honger meer heeft gehad is hij goed gegroeid. Hij is verstandig en wil mij met alles helpen. Nooit moppert hij als hem gevraagd wordt dingen te doen, hij doet alles met een lach. Maar op een moment dat ik de grootste kinderen en het personeel aan de tand voelde omdat er weer dingen verdwenen waren, toen stond het huilen hem nader dan het lachen. Hij vindt het zo erg als hij het gevoel heeft dat ik hem niet vertrouw.

We hebben samen gepraat, hij was erg bang dat hij gauw weg zal moeten omdat hij te groot wordt. Ik heb hem gezegd dat hij stage bij ons mag lopen. Als dat goed gaat dan zal hij op de dag dat hij in augustus 21 jaar wordt een baan bij ons krijgen. Hij doet enorm zijn best en ik denk dat hij het redt en dat ik straks een goede werker aan hem heb.

U zult begrijpen dat niet alles even gemakkelijk gaat, ook daar wil ik u over schrijven.

Fritzner is een man van 27 jaar, die aangenomen is om voor de acht grootste kinderen te zorgen. Hen te helpen met het maken van hun huiswerk, hen overhoren, toezicht houden op het schoonhouden van de kamers van de kinderen, schoenen met hen poetsen, controleren of de kinderen zich goed wassen en tanden poetsen, of de kasten met kleren netjes zijn, met hen knutselen en schilderen enz. enz.

Hij brengt de kinderen naar bed en laat hen 's nachts plassen.

Maar Fritzner heeft de kantjes er vanaf gelopen toen ik in Nederland was, hij ging 's avonds weg, hij liet de kinderen aan hun lot over en deed wat hij leuk vond. Dit was allemaal keurig voor mij opgeschreven door Janick mijn vervangster, zij had ook al met hem gepraat en hem gezegd dat hij in moeilijkheden zou komen. Fritzner wist niet dat ik bij terugkomst direct merk wat anders gaat. Voor hem was het langzamerhand normaal geworden om zo te leven. Ik was vier dagen terug en twee keer was hij weg gegaan zonder toestemming, zelfs een keer op de tijd dat de meisjes zich moesten wassen. Hij kwam pas aan het begin van de avond terug nadat Catie en Darline al in bed lagen. Toen ik hem er over sprak, had hij zijn woordje klaar en vond het normaal wat hij gedaan had. Ik vroeg hem of hij vergeten was wat zijn werk inhield. Hij beloofde mij dat hij het niet meer zou doen. Maar de volgende dag gebeurde precies hetzelfde. Weer met hem gepraat en hem erop gewezen dat de po niet schoon was, er waren geen schoenen gepoetst, de pukkels op de hoofden van de kinderen had hij niet behandeld, de bedden waren niet verschoond en Catie had schurft enz. Hij zei dat de kinderen zo slordig zijn en dat het zijn schuld niet is. Ik hem hem uitgelegd dat ik hem juist voor het begeleiden van de kinderen nodig heb. Kinderen hebben hulp nodig om te leren hun bed op te maken, hun schoenen te poetsen enz.

Tot overmaat van ramp ging hij zondag om 8 uur 's morgens met de acht grootste kinderen naar de kerk. Ik zei hem dat de mis pas om 9 uur begint. Maar hij zei dat de mis om 8 uur begint, dus dacht ik dat de tijden veranderd waren. Ik ging met Blondine (bijna 2 jaar) wandelen en we kwamen uit bij de kerk. Het was even voor negen uur, alle kinderen waren buiten, er was geen mis en Fritzner was nergens te bekennen. Dit voelde niet goed. Toen ik hem er bij thuiskomst naar vroeg, zei hij dat hij bij de priester was geweest en wel met de kinderen naar de mis. Het klopte niet. Mede dit en meerdere dingen hebben mij doen besluiten hem voor drie dagen naar huis te sturen om na te denken over hoe hij werken wil en of hij wil blijven werken. Ik heb hem gezegd dat hij nog een kans krijgt.

Het is zo jammer dat veel Haitianen niet zelfstandig en met verantwoordelijkheid kunnen werken.

Jammer voor hen, maar ook voor mij.

In het begeleiden van personeel gaat erg veel tijd zitten. Toch is en blijft de keuze aan hen, zij kiezen hoe ze willen doen en zijn ...